

KONDRA KATALIN

Mondd mama...

Akaratom ellenére jöttem e világra.
Hóbortos április volt, mint én magam.
Ma is fájok, s nehéz volt vajúdásod,
De ha nem születek meg akaratodból,
Mondd, mama, *lángot ki lehel deres ágra?*

Költői sors

Nekiláttam, hogy gondolataim beleírjam e versbe:
lábunkon átgörődül az időkerék, s szundikáló
kutyák nyála csorog rá, de mi vagyunk a költők,
nyakunkra bár súly nehezül, olyan, akár a Lánchíd.
Budára megyünk, mert a múlt emléke oda csábít,
szerencse kíséren utunkon, s várjon terület asztal.
Flasztteres utcák őrizték nyomaink, eltelvén malaszttal
magasztaljon a jövő nemzedék, s ha vendéglátónk marasztal,
mert ottlétünk neki öröm és becses nyilván,
a sóhaj fellelkesít, kezdődik a költők show-ja,
a kitaposott ösvényeken át felsejlik az élet,
és mindenki érti szavunk, a világ valamennyi nációja.
Behúzva nyakunk lehetetlen gerincesen élni, nincsen farkunk,
megleszünk mi együtt békén, váll a váll mellett,
nekünk nemcsak ennyi az élet, ezért többre tellett.
Dalnokok dolga énekelni, s eltűnik rögtön a bánat,
nekünk hinni kell, előre menni. E földön megvetni a lábat,
így lelni hazára, együtt küzdve lehetünk csak igazi honfitársak.